

บทที่ 2

The Japanese Quince

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ John Galsworthy ผู้ประพันธ์เรื่อง "The Japanese Quince"
2. เนื้อเรื่อง
 - 2.1 เนื้อเรื่อง "The Japanese Quince" เป็นภาษาอังกฤษ
 - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง
 - 3.1 ตัวละคร (character)
 - 3.2 แก่นเรื่อง (theme)
 - 3.3 การพิจารณาว่าเป็น short story of character

สาระสำคัญ

1. John Galsworthy เป็นนักประพันธ์ชาวอังกฤษ มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1867 - 1933
2. "The Japanese Quince" เป็นเรื่องสั้นที่ต้องการชี้ถึงสิ่งต่อไปนี้
 - 2.1 ชีวิตนักธุรกิจส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีเวลาอยู่กับธรรมชาติมากนัก แต่ถ้าวันใดตนเองได้มีโอกาส
 - 2.2 โดยธรรมชาติมนุษย์มักไม่ดูตนเองว่าเป็นอย่างไร หรืออยากให้ได้ใครมาพูดเรื่องของตนเองให้ฟัง เหมือนกับว่าพยายามหลีกเลี่ยงความจริงที่เกี่ยวกับตน มนุษย์อาจจะชอบศึกษาหรือสังเกตอย่างอื่น แต่ไม่ชอบศึกษาหรือสังเกตตนเอง
 - 2.3 แม้ว่าตนเองจะเป็นเช่นไร มนุษย์ก็ไม่อยากให้คนอื่นมาเหมือนตน ดังนั้น ถ้าเห็นใครมีบุคลิกท่าทางเหมือนตน ก็จะเกิดความหงุดหงิดว่าทำไมผู้นั้นจึงต้องเหมือนเราด้วย

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาบทที่ 2 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. เล่าประวัติของ John Galsworthy ได้
2. อ่านและอธิบายเรื่อง "The Japanese Quince" ได้
3. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
4. ตอบคำถามการประเมินผลท้ายบทได้

ความนำ

คนเราส่วนใหญ่มักจะไม่มองตัวเอง ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นอย่างไร หรือบางครั้งก็ไม่กล้าให้ใครมาพูดหรือวิจารณ์ตน หรือไม่ชอบให้ใครมาพูดตรงๆ เรื่องของตน เพราะถ้าหากมีใครมาพูดหรือชี้ให้เห็นว่าตนเองเป็นอย่างไร ผู้นั้นจะไม่ชอบ มันเหมือนกับเป็นการมาจี้จุด แต่บางครั้งถ้ามีใครกล่าวสรรเสริญเกินความจริงเกี่ยวกับตัวเราทั้ง ๆ ที่รู้ว่าเขาไม่พูดจริง เรายังชอบ แต่การพูดความจริงเรากลับไม่ชอบ ไม่กล้ารับความจริง ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า เราไม่ยอมรับ รู้ว่า ตนเองเป็นเช่นไร

1. ประวัตินักประพันธ์ - John Galsworthy (จอห์น แกลล์เวอร์ทท์) (1867 - 1933)

เป็นนักเขียนประเภทนวนิยาย เรื่องสั้น และละครชาวอังกฤษ ได้รับรางวัลโนเบลสาขาวรรณคดีในปี 1932 เกิดที่ Kingston Hill, Surrey เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 1867 ตระกูลของเขาดำเนินธุรกิจหุ้นทางเกษตรมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 16 และนำความร่ำรวยมาสู่ตระกูลของเขาในศตวรรษที่ 19 บิดาของเขาเป็นทนายความ เขาได้รับการศึกษาที่ Harrow และที่ New College Oxford ได้สอบเป็นนักกฎหมายในปี 1890 มีความเชี่ยวชาญกฎหมายทางทะเล เขาเดินทางเที่ยวรอบโลก และได้พบกับ Joseph Conrad และกลายเป็นเพื่อนที่ดีต่อกันในเวลาต่อมา John พบว่าอาชีพกฎหมายไม่ถูกกับนิสัยของเขา เขาจึงหันไปฝึกการประพันธ์งานเขียนของเขาเรื่องแรกคือ From The four Winds (1897) เป็นเรื่องสั้นและนวนิยายต่าง ๆ และ Jocelyn (1898) John ใช้เงินส่วนตัวพิมพ์หนังสือทั้งสองเล่ม และใช้นามปากกาแฝงว่า John Sini John

The Island Pharised (1904) เป็นเรื่องแรกที่เขาใช้ชื่อจริง The Man of Property (1906) และนวนิยายเรื่อง The Forsyte Sage (1922) ประกอบเป็นตอน ๆ หลายตอน เช่น ได้แก่ Indian Summer of a Forsyte (1918) มี 6 เรื่องด้วยกัน Inchancery (1920)

Awakening (1920) และ Tolet (1921) เรื่องของครอบครัว Forsyte หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ยังคงมีอยู่ในเรื่อง The White Monkey (1924) The Silver Spoon (1926) และ Swan Song (1928) ทั้งหมดได้รวบรวมเป็นเล่มภายใต้ชื่อ A Modern Comedy (1929) และยังมีอีกหลายชุดที่เขียนขึ้นภายหลัง และเกี่ยวข้องกับตระกูล Forsyte นวนิยายเรื่องอื่นๆ มี The Country House (1907) The Patrician (1911) และ The Freelanders (1915)

John ยังเป็นนักเขียนบทละครที่ประสบความสำเร็จ เรื่องของเขาเขียนในรูปแบบธรรมชาตินิยม ซึ่งวางบนพื้นฐานอยู่บนเรื่องจริยธรรมกับปัญหาสังคม ละครที่เขาเขียนได้แก่เรื่อง The Silver box (1906) ซึ่งคล้ายกับเรื่องอื่น ๆ ของเขาที่มักจะเกี่ยวข้องกับกฎหมาย ซึ่งถึงความเลื่อมล้ำในการใช้กฎหมายระหว่างคนมีเงินกับคนจน ละครเรื่องอื่น ๆ ได้แก่

Strife (1909) เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรม

Justice (1910) ถ่ายทอดชีวิตในคุก เพื่อเป็นแรงผลักดันให้มีการปรับปรุงสภาพของคุกให้ดีขึ้น

Loyalities (1922) เป็นเรื่องที่ตีสุดของเขาอีกเรื่องหนึ่ง

ในปี 1905 เขาแต่งงานกับ Ada Pearson ซึ่งหย่ากับลูกพี่ลูกน้องของเขาเองที่ชื่อ A.J. Galsworthy ความจริงแล้ว John มีความสัมพันธ์กับ Ada มาแล้วถึง 10 ปี ก่อนที่ทั้งคู่จะแต่งงานกับ Irene ในเรื่อง The Forsyte Sage เป็นเสี้ยวหนึ่งในชีวิตจริง Ada Fearson แม้ว่าสามีคนแรกของเธอจะไม่เหมือน Soames Forsyte ก็ตาม ทั้งคู่ไม่มีบุตรด้วยกัน John ตายที่บ้านพักของเขาที่ Hampstead เมื่อวันที่ 31 มกราคม 1933

ชื่อเสียงของ John มีผลมาจากเรื่อง The Forsyte Sage ซึ่งเป็นเรื่องราวของครอบครัวใหญ่ครอบครัวหนึ่ง ที่คล้ายกับครอบครัวของ John เองซึ่งร่ำรวยจากความสำเร็จในโลกธุรกิจ John คิดว่าเป็นเรื่องผิดศีลธรรม เขาโจมตีครอบครัว Forsyte โดยเฉพาะกับ Soames Forsyte ที่เป็นทนายความ Irene ภรรยาของ Soames พบว่าสามีของเธอเป็นชายที่ไม่น่าสนใจ เธอกลับตกหลุมรักสถาปนิกหนุ่ม อย่างไรก็ตาม John ไม่ได้แสดงทั้งความรักและความเกลียดชังของเขที่มีต่อครอบครัว Forsyte

งานของเขาได้รับการต้อนรับทั้งในอเมริกา และประเทศอื่น ๆ ในยุโรป เขาตกอยู่ในความทรงจำของผู้อ่านไปอีกนาน ซึ่งเป็นผู้สร้างชีวิต Soames ขึ้นมา และให้คนทั้งโลกเกลียดและเห็นใจ Soames ไปพร้อม ๆ กัน

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ศึกษาแนวคิดและสไตล์การเขียนของ John Galsworthy เพิ่มเติมว่ายังมีงานเขียนเรื่องสั้นอื่นๆ อีกอะไรบ้าง จงระบุมาสัก 2 - 3 เรื่อง

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เรื่อง "The Japanese Quince" เป็นภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ Story and Structure, Second Edition, Second Edition - Laurence Perrin, U.S.A., Harcourt, Brace & World, Inc., 1966 หน้า 79 - 87

As Mr. Nilson, well known in the City, opened the window of his dressing room on Campden Hill, he experienced a peculiar sweetish sensation in the back of his throat, and a feeling of emptiness just under his fifth rib. Hooking the window back, he noticed that a little tree in the Square Gardens had come out in a blossom, and that the thermometer stood at sixty. "Perfect morning," he thought; "spring at last!"

Resuming some meditations on the price of Tintos, he took up an ivory-backed handglass and scrutinized² his face. His firm, well-coloured cheeks, with their neat brown moustaches, and his round, well-opened, clear grey eyes, wore a reassuring appearance of good health. Putting on his black frock coat³; he went

อธิบายคำศัพท์

1. Quince : a kind of tree with hard, acid, pear-shape fruit, deep yellow, when ripe, used in jams and jellies = ต้นไม้ชนิดหนึ่งมีผลคล้ายมะตูม สีเหลือง รสเปรี้ยว ใช้เติมในแยมและเจลลี่
2. scrutinized : made a detailed examination = สืบจรวจ พินิจพิเคราะห์
3. frock coat : long coat usually with square corners, formerly worn by men in the 19th century (now replaced by the morning coat) = เสื้อคลุมยาว

down stairs.

“Half an hour to breakfast,” he thought; “I’ll take a turn in the Gardens.”

He had them to himself, and proceeded to **pace**¹ the circular path with his morning paper clasped behind him. He had scarcely made two revolutions, however, when it was borne in on him that, instead of going away in the fresh air, the feeling had increased. He drew several deep breaths, having heard deep breathing recommended by his wife’s doctor; but they **augmented**² rather than **diminished**³ the sensation—as of some sweetish liquor in course within him, together with a faint aching just above his heart. Running over what he had eaten the night before, he could recollect no unusual dish, and it occurred to him that it might possibly be some smell affecting him. But he could **detect**⁴ nothing except a faint sweet lemony scent, rather agreeable than otherwise, which evidently **emanated**⁵ from the ushes **budding**⁶ in the sunshine. He was on the point of resuming his **promenade**⁷, when a blackbird close by burst into song, and, looking up, Mr. Nilson saw at a distance of perhaps five yards a little tree, in the heart of whose branches the bird was perched. He stood staring curiously at this tree, recognising it for that which he had noticed from his window. It was covered with young blossoms, pink and white, and little bright green leaves both round and spiky; and on all this blossom and these leaves the sunlight

1. to pace : walk with slow on regular steps = ก้าวเท้า
- 2.. augmented : made or became greater, increased = เพิ่มพูน ขยาย
3. diminished : made or became less = ลดน้อยลง
4. detect : discover the existence or presence of somebody or something, the identity of somebody guilty of wrong-doing
= ตรวจพบ ค้นพบ
5. emanated : came, flew, proceeded from = ฟุ้ง กระจาย เกิดมาจาก
6. budding : beginning to develop = กำลังแตกดอก
7. promenade : place suitable for a walk or ride taken in public, for exercise or pleasure = ถนนสำหรับเดินเล่น

glistened. Mr. Nilson smiled; the little tree was alive and pretty! And instead of passing on, he stayed there smiling at the tree.

"Morning like this!" he thought; "and here I am the only person in the Square who has the - - to come out and - - !" But he had no sooner conceived this thought than he saw quite near him a man with his hands behind him, who was also staring up and smiling at the little tree. Rather taken aback, Mr. Nilson ceased to smile, and looked furtively at the stranger. It was his next-door neighbour, Mr. Tandram, well known in the City, who had occupied the adjoining house for some five years. Mr. Nilson perceived at once the awkwardness of his position, for, being married, they had not yet had occasion to speak to one another. Doubtful as to his proper conduct, he decided at last to murmur: "Fine morning!" and was passing on, when Mr. Tandram answered: "Beautiful, for the time of year!" Detecting a slight nervousness in his neighbour's voice, Mr. Nilson was emboldened¹ to regard him openly. He was of about Mr. Nilson's own height, with firm, well-coloured cheeks, wear brown moustaches, and round, well-opened, clear grey eyes; and he was wearing a black frock coat. Mr. Nilson noticed that he had his morning paper clasped behind him as he looked up at the little tree. And, visited somehow by the feeling that he had been caught out, he said abruptly²:

"Er- - can you give me the name of that tree?"

Mr. Tandram answered:

"I was about to ask you that," and stepped towards it. Mr. Nilson also approached the tree.

"Sure to have its name on, I should think," he said.

Mr. Tandram was the first to see the little label, close to where he blackbird had been sitting. He read it out.

1. emboldened : gave courage or confidence to, encouraged = ทำให้กล้า
2. abruptly : suddenly = ทันทีทันใด

"Japanese Quince!"

"Ah!" said Mr. Nilson, "thought so. Early flowerers."

"Very," assented Mr. Tandram, and added: "Quite a feelin' in the air today."

Mr. Nilson nodded.

"It was a blackbird singin'," he said.

"Blackbirds," answered Mr. Tandram. "I prefer them to thrushes myself; more body in the note." And he looked at Mr. Nilson in an almost friendly way.

"Quite," murmured Mr. Nilson. "These exotics they don't bear fruit. Pretty blossom!" and he again glanced up at the blossom, thinking: "Nice fellow, this, I rather like him."

Mr. Tandram also gazed at the blossom. And the little tree, as if appreciating their attention, quivered and glowed. From a distance the blackbird gave a loud, clear call. Mr. Nilson dropped his eyes. It struck him suddenly that Mr. Tandram looked a little foolish; and, as if he had seen himself, he said: "I must be going in. Good morning!"

A shade passed over Mr. Tandram's face, as if he, too, had suddenly noticed something about Mr. Nilson.

"Good morning," he replied, and clasping their journals to their backs they separated.

Mr. Nilson retraced¹ his steps towards his garden window, walking slowly so as to avoid arriving at the same time as his neighbour. Having seen Mr. Tandram mount² his scrolled iron steps, he ascended his own in turn. On the top step he paused.

1. retraced : went back over or along = ซ้ำรอย เดินกลับ หวนรำลึก สืบสาว

2. mount : go up (a hill, ladder) = ขึ้นเขา ขึ้นบันได

With the slanting spring sunlight **darting**¹ and **quivering**² into it, the Japanese quince seemed more living than a tree. The blackbird had returned to it, and was chanting out his heart.

Mr. Nilson sighed : again he felt that queer sensation, that **choky**³ feeling.

There, in the shadow of his French window, stood Mr. Tandram, also looking forth across the Gardens at the little quince tree.

Unaccountably⁴ upset, Mr. Nilson turned abruptly into the house, and opened his morning paper.

1. **darting** : causing to move forward suddenly and quickly, sending suddenly and quickly = ฟุ่ง เฟ่น หลาว
2. **quivering** : causing to tremble slightly or vibrate = สั่น กระพือ รัว
3. **choke** : be unable to breathe because of something in windpipe or because of emotion; blood; obstruct; suffocate
= หายใจไม่ออกเพราะมีอะไรอยู่ที่หลอดลม หรือเกิดอารมณ์โกรธ
choky (adj.): suffocating; stifling = อย่างหายใจไม่ออก อึดอัด
4. **unaccountably** : that cannot be explained = อย่างอธิบายไม่ได้

2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

Mr. Nilson ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในย่านธุรกิจลอนดอน เปิดหน้าต่างในห้องแต่งตัวที่บ้านของเขา ซึ่งตั้งอยู่ที่ Campden Hill เขารู้สึกว่าในเช้าวันนี้มีอะไรบางอย่างเกิดกับตัวเขา เช่น ความรู้สึกหวานประหลาดในลำคอ ความว่างเปล่าที่กระดูกชั้นที่ 5 เขามองออกไปทางหน้าต่างไปที่สวนหรือเรียกว่า The Square Gardens เขาเห็นต้นไม้เล็ก ๆ ต้นหนึ่งกำลังออกดอกเป็นเข้าที่มีอุณหภูมิ 60 องศา เขารู้ว่าเป็นวันเริ่มต้นของฤดูใบไม้ผลิ เขาหยิบกระจกและพินิจพิเคราะห์หน้าของตนเองในกระจก เขาเห็นแก้มมีสีระเรื่อ หนวดที่ขึ้นอย่างเรียบร้อย ดากลมโดสีเทา บอกถึงสุขภาพที่ดี เขาจึงสวมเสื้อคลุมขาวและเดินลงบันไดไป

ที่ห้องรับประทานอาหาร เขาเห็นหนังสือพิมพ์ฉบับเช้าวางอยู่บนโต๊ะ เขามีความรู้สึกเหมือนกับที่เกิดขึ้นในห้องแต่งตัวเขาอีก โดยปกติเขามักไปหยิบหนังสือพิมพ์มา แต่เช้านี้เขาเห็นว่ายังเหลือเวลาอีกครั้งชั่วไม่กี่นาทีก่อนจะถึงเวลาอาหารเช้า เขาจึงเดินลงบันไดโดยเอาหนังสือ

พิมพ์ติดมือมาด้วย เขาเอามือไขว้หลังและเดินออกไปที่สวนเพื่อรับอากาศบริสุทธิ์ เขาหายใจ ลึก ๆ หลายครั้งตามคำแนะนำของหมอของภรรยาของเขา แต่มันกลับไม่ช่วยอาการผิดปกติ ของเขาเลยเขารู้สึกถึงกลิ่นเหล่านี้ในตัวเขา รวมทั้งอาการเจ็บเล็กน้อยที่หัวใจตามด้วยกลิ่น อาหารที่เขารับประทานในคืนก่อน เขาจำได้ว่าเขาไม่ได้รับประทานอาหารที่ผิดปกติ แต่สิ่งที่ ทำให้เกิดอาการเช่นนี้ อาจมาจากกลิ่นอะไรบางอย่าง แต่เขาก็ไม่สามารถสำรวจได้ นอกจากกลิ่นที่เหมือนรสมะนาวเปรี้ยว ซึ่งเขาคิดว่ากลิ่นนี้กระจายมาจากพุ่มไม้ที่กำลังผลิ ดอกท่ามกลางแสงอาทิตย์ส่องแวววาวบนดอกและใบไม้ เขาคิดว่าต้นไม้ชนิดนี้มีชีวิตชีวาและน่ารัก มาก แทนที่เขาจะเดินเล่นมันไป เขากลับหยุดอยู่ตรงที่ต้นไม้ และยิ้มให้มัน

เขาคิดว่าเขาคงเป็นคนเดียวที่อยู่ในสวนแห่งนี้ แต่ใกล้ ๆ เขา เขาได้เห็น Mr. Tandram เพื่อนบ้านของเขา ซึ่งทั้งคู่ไม่มีโอกาสได้คุยกันมาก่อน ทั้ง ๆ ที่อยู่บ้านติดกัน Mr. Nilson หยุด ยิ้มและจ้องมอง Mr. Tandram ผู้ซึ่งเป็นที่รู้จักกว้างขวางในย่านธุรกิจลอนดอนเช่นกัน ด้วย ท่าทางที่เก๋เขิน Mr. Nilson พูดพิมพ์ว่าเป็นเช้าที่อากาศดีเหลือเกิน เมื่อได้ยิน Mr. Tandram พูดว่าเช้านี้เป็นเช้าที่อากาศอบอุ่นในรอบปี Mr. Nilson สังเกตว่า Mr. Tandram มีอะไร หลายอย่างที่คล้ายเขา ใส่เสื้อคลุมยาวสีดำ มีหนังสือพิมพ์อยู่ในมือ ซึ่งไขว้หลังไว้ และกำลัง มองดูต้นไม้ต้นเดียวกับที่ Mr. Nilson กำลังดูอยู่เช่นกัน Mr. Nilson จึงถาม Mr. Tandram ว่า รู้จักชื่อต้นไม้ต้นนี้หรือไม่ Mr. Tandram ตอบว่าเขาเองก็กำลังจะถามถึงชื่อต้นไม้กับ Mr. Nilson อยู่พอดี ขณะที่พูดเขาเดินไปใกล้ต้นไม้เพื่อดูป้ายชื่อที่ติดไว้ เขาอ่านให้ Mr. Nilson ฟังว่า ต้นไม้ชื่อ Japanese quince ทั้งคู่ต่างชื่นชมกับดอกของ Japanese quince สักพักหนึ่ง แล้ว จึงต่างแยกเดินกลับ ซึ่งเป็นเวลาที่ Mr. Tandram เพิ่งสังเกต Mr. Nilson เช่นกัน

Mr. Nilson ถอนหายใจ เขารู้สึกถึงอาการที่อึดอัดที่ลำคอ เสียงไอ เสียงถอนหายใจ เรียกความสนใจจากเขา เขาเห็น Mr. Tandram ยืนที่หน้าต่างกำลังมองไปที่ต้น Japanese quince เช่นกัน Mr. Nilson รู้สึกผิดหวังอย่างอธิบายเหตุผลไม่ได้ เขาหันหลังเดิน กลับเข้าบ้าน กางหนังสือพิมพ์ออกอ่าน

กิจกรรมการเขียนที่ 2

จงระบุว่าตอนใดจากเรื่องที่พูดถึงโรคประจำตัวของ Mr. Nilson

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

3.1 ตัวละคร (character) มีด้วยกัน 2 คน คือ

ก. Mr. Nilson นักธุรกิจที่เป็นที่รู้จักในย่านธุรกิจของกรุงลอนดอน แต่งงานแล้วอาศัยอยู่ในย่าน Campden Hill เขามีปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพของเขา ซึ่งเขาใจว่าคงเป็นโรคหัวใจ เช่น ดูจากที่เขามีอาการเจ็บเล็กน้อยที่หัวใจ เขาต้องหายใจลึก ๆ เพื่อช่วยลดอาการที่เกิดขึ้นกับเขาตามคำแนะนำของหมอ แต่มันกลับไม่ช่วยเขาเลย เขาตื่นขึ้นในเช้าวันหนึ่ง เขาคิดว่าเป็นเช้าที่อากาศดีมากเพราะเป็นวันเริ่มต้นของฤดูใบไม้ผลิ เขาคิดว่าเป็นเช้าที่ควรลงไปเดินเล่นในสวน เขาหยุดดูต้น Japanese quince เขาเห็นว่าเป็นต้นไม้ที่น่ารักมีสีวิจิตร เขาคิดว่าเขาคงเป็นคนเดียวที่อยู่ในสวนในเช้าวันนั้น แต่เขากลับผิดหวังเพราะเขาได้พบกับ Mr. Tandram เพื่อนบ้านของเขาเดินออกจากบ้านมาที่สวนเพื่อดูต้น Japanese quince เช่นเดียวกับเขา เขาสังเกตเห็นความคล้ายคลึงระหว่างเขากับ Mr. Tandram เช่นความสูง ใบหน้า ท่าทาง เขารู้สึกหงุดหงิด เพราะ Mr. Tandram คงเป็นภาพเหมือนของเขาเอง เขาจึงเดินกลับเข้าบ้าน

Japanese quince ถูกเปรียบเทียบเป็นสัญลักษณ์ของชีวิตใหม่ เหมือนดอกไม้ที่ผลิดอกในฤดูใบไม้ผลิเหมือนกับ Mr. Nilson ไม่เคยเห็นตัวเองมาก่อน จากระทั่งมาพบ Mr. Tandram ซึ่งมีสวนคล้ายเขาหลายอย่าง เขาจึงรู้สึกหงุดหงิด

ข. Mr. Tandram เป็นเพื่อนบ้านของ Mr. Nilson เขาเป็นนักธุรกิจเช่นกัน เขาเป็นอีกผู้หนึ่งที่ตื่นขึ้นในยามเช้า แล้วลงจากบ้านมาดูต้น Japanese quince ที่สวน และได้พบกับ Mr. Nilson ซึ่งเป็นผู้สังเกตเห็นว่า Mr. Nilson มีอะไรหลายอย่างที่คล้ายเขา และเขาเองก็เพิ่งจะสังเกตเห็น Mr. Nilson ตอนเขาจะแยกจาก Mr. Nilson กลับบ้านของเขาเช่นกัน

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

จงระบุว่าตอนใดจากเรื่องที่พูดถึงความคล้ายคลึงระหว่าง Mr. Nilson และ Mr. Tandram

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4

นักประพันธ์ใช้วิธีการอะไรที่ทำให้ผู้อ่านรู้จัก Mr. Nilson อธิบายพร้อมยกตัวอย่าง

3.2 แก่นเรื่อง (theme)

นักประพันธ์ต้องการจะบอกผู้อ่านว่ามนุษย์มักไม่ดูตัวเองว่าเป็นเช่นไร พยายามหลีกเลี่ยงความจริง ไม่ชอบให้ใครมาวิจารณ์หรือพูดเกี่ยวกับตนเอง ถึงจะไม่ชอบดูตนเองหรือให้ใครมาวิจารณ์ตนเองก็ตาม แต่ก็ไม่อยากให้ใครเหมือนตนเองเช่นกัน

Possible Themes อาจจะเขียน theme เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

- ก. No one likes to look at himself or wants to know what he looks like.
- ข. If a person sees anyone and finds that person seems to be his own reflection, he will be irritated.
- ค. A person may like to study or look at others but he may not like to look at himself or wants to know what he looks like.
- ง. No one likes others to criticize his characteristics.

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 5

จงสรุป theme เป็นภาษาอังกฤษให้แตกต่างไปจากตัวอย่างที่ให้ไว้สัก 2-3 ประโยค

3.3 การพิจารณาว่าเป็น short story of character

ก. จะเห็นว่า "Japanese quince" เป็นเรื่องของ Mr. Nilson โดยเฉพาะที่ตื่นขึ้นในเช้าวันหนึ่ง แล้วมองไปพบต้น Japanese Quince จากนั้นเขาจึงเดินลงไปในส่วนพบ Mr. Tandram ทั้งสองได้ทักทายกัน ต่างสังเกตเห็นความคล้ายคลึงกัน Mr. Nilson เกิดความหงุดหงิด เขาจึงเดินกลับเข้าบ้าน

ข. จากในเรื่องแม้ว่าจะมีเหตุการณ์เดียว คือเหตุการณ์ที่ Mr. Nilson ตื่นขึ้นในเช้าวันหนึ่งด้วยความรู้สึกที่แปลก เขาสังเกตเห็นต้น Japanese quince กำลังแตกดอกในส่วนใกล้บ้าน เขาเดินไปที่สวนและพบกับ Mr. Tandram และเดินกลับเข้าบ้านด้วยความรู้สึกที่ผิดหวัง แต่นักประพันธ์ได้ทำให้ผู้อ่านรู้จักกับ Mr. Nilson พอสมควร เช่น ตั้งแต่เริ่มเปิดเรื่องผู้อ่านทราบว่า เขาเป็นบุคคลที่กว้างขวางเป็นที่รู้จักในย่าน City ซึ่งเป็นย่านธุรกิจและการเงินของกรุงลอนดอน รู้ว่าบ้านของเขาดังอยู่ที่ Campden Hill เขามีโรคประจำตัวคือโรคหัวใจ การบรรยายเกี่ยวกับความป่วยของเขาในอนุเฉทที่ 6 ผู้อ่านจะมีความรู้สึกเหมือนกับอ่านเรื่องราวของ Mr. Nilson ผู้อ่านทราบว่าเขาคิดอย่างไร มีฐานะความเป็นอยู่อย่างไร ผู้ประพันธ์

เสนอเรื่องราวของตัวละครในเรื่องนี้มากกว่าที่จะเน้นความสำคัญของเหตุการณ์ จึงจัดได้ว่า "The Japanese Quince" เป็น short story of character

บทสรุป

มนุษย์มักหลีกเลี่ยงการมองตนเอง เหมือนกับพยายามทำเป็นไม่รู้ว่าคุณเองเป็นอย่างไร แต่ถ้าเห็นใครมีส่วนคล้ายคลึงกับตนเอง อาจเกิดความหงุดหงิดรำคาญใจ หรือบางครั้งเกิดความคิดว่าทำไมเราจึงมีลักษณะเช่นนั้น หรืออาจจะตั้งคำถามตนเองว่า นี่หรือคือเรา

การประเมินผลท้ายบท จงตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ

1. Who was Mr. Nilson?
2. Where was he when the story opened?
3. What did he do in his dressing-room?
4. What did he experience in the back of his throat?
5. What did he notice from the window?
6. How did he feel toward this morning?
7. What did he do with himself?
8. What did he see in the handglass?
9. How did he feel when he saw himself in the handglass?
10. What did he do then?
11. What did he see on the sideboard in the dining-room?
12. Did he read the morning paper?
13. What did he become aware of?
14. What did he do after that?
15. What did he bring with him?
16. What time was it when he walked down to the gardens?
17. How did he follow his wife's doctor?
18. Why did he do that?
19. Could his deep breathe help his feeling?
20. What did he think about that might affect his feeling?

21. What did he see in the garden at a distance?
22. What was the tree covered with?
23. What did Mr. Nilson do and think about the tree?
24. Did he think he was the only one in the gardens?
25. Was there another in the gardens and who was he?
26. Who was Mr. Tandram?
27. Had both ever talked with each other?
28. What did Mr. Nilson do when he saw Mr. Tandram?
29. How did they greet each other?
30. What did Mr. Nilson notice from Mr. Tandram?
31. what did Mr. Nilson ask Mr. Tandram?
32. What did Mr. tandram answer?
33. What did Mr. Tandram do after answering Mr. Nilson?
34. Before Mr. Nilson left Mr.Tandram what did he think about Mr.Tandram and why did he think that?
35. What did Mr. Tandram also notice about Mr. Nilson?
36. What did both do after that? ,
37. What feeling did Mr. Nilson have again as he was arriving at his house?
38. What attracted Mr. Nilson' s attention?
39. What did Mr. Nilson see from his French window?
40. How did he feel when seeing Mr. Tandram looking forth across the gardens at the little quince tree and what did he do after that ?